

NYIREGYHÁZA.

Társadalmi hetilap. — Megjelenik minden esztőtörtökön.

Előfizetési ára:
 Egész évre 5 frt — kr.
 Fél évre 2 frt 50 kr.
 Negyed évre 1 frt 25 kr.

Felelős szerkesztő: **Dr. Prok Gyula.**
 Társ-szerkesztő: **Sztempák Jenő.**

Kiadó-tulajdonosok: a szerkesztők.

Hirdetéseket és előfizetéseket
 elfogad a kiadó-hivatal: **Nyiregyházán,**
iskola-utca 13-ik szám.
 Egyes szám ára 10 krajczár.

„A Nemzeti szövetség.”

A „Országos nemzeti szövetség” vasárnap alakul meg Nyiregyházán. A szervező bizottság, élén Somogyi Gyulával, s a központi igazgatóság által támogatva, közgyűlést hirdet, a melyre hazafias lelkesedéssel hívja össze Nyiregyháza város közönségét.

Szinte elfeledjük a mindennapi teendőink, a megélhetés által sarkalt rideg feladataink megszokott teljesítése közben, hogy vannak magasabb czélok is, amiknek e nemzet létérdekében való megvalósítása valamenynyünk egyező, következetes és állandó cselkvőségét és gondolkodását követeli.

Gondolkodását is mondom, mert ne higgyük azt, hogy agyunk és szívünk munkája, amely csak forgalmakat szül és érzelmeiket fejleszt, élvezett, hatástalan erő kifejtés volna. Agyunk és szívünk rejtett és sokszor az egyén belső világát át sem lépő érzelmei és gondolat világa a benne foglalt eszmékkel az, amely összetételében egy egész nemzet minden tagjában egyesítve, megalkotja a hazafias érzelmei magasztos tartalmát, a nemzeti közérzetet hatalmas erősségét.

Arra az erősségre pedig mindennek fölött nekünk, magyaroknak van szükségünk, hogy nemzeti érzésünkkel megtarthassuk tiszteletré méltó, becses egyéni vonásainkat, és hogy nemzetiség szellemben való fejlődésünk általában, mintegy intézményeiben is, ebben a kiválóan nemzeti érzésünkben találja fel mindenkoron alapját és éltető szellemét.

A történelmi események logikus folyása ritkán enged oly mozzanatokat felszínre, amelyek hatásukban önkényt támasztják és támogatják a nemzet erős közszellemének felbuzdulását, de még ritkábbak azok a történelmi események, amelyek a nemzeti közszellem állandósítását, folytonos ébren tartását eredményezhetnének. Azok válságos idők szoktak lenni midőn a nemzeti élet alapjaiban van megtámadva, vagy szunnyadása folytán alig egyenrangú erővel, vagy túlnyomó erőhatalom által elevevége daczára is.

És épen azért minden öntudatos nemzet gondoskodik oly tényezőről, amely a válságos időknek ebben a vonatkozásban kedvező hatásait kifejteni, ébren tartani és gyarapítani van hivatva.

E czélt szolgálja az „Országos nemzeti szövetség” is, a mely zászlaja alá vonja az ország hazafiasan érző polgárságát vallás, osztály és nemzetiségi különbség nélkül. Sőt ez a nemzeti szellem és közérzet emelése mellett a másik nem kevésbé fontos czélja is, mert azal egyrésztől ellenállhatlanul tör a magyarság eszméjének erősbitése felé, másrésztől a magyarság egysége erejének az ország nemzetiségeire való ránehezítése által a nemzet fajsúlyát emeli, s leszállítja a nemzeti egységet megbontó okokat számban és intenzitásban egyaránt.

Szíves örömmel és lelkesedéssel üdvözljük az „Országos nemzeti szövetséget” Nyiregyházán. Különös lelkesedéssel látjuk a központi igazgatóság kiküldötteit, s köztük dr. Herczegh Mihályt — ezt a nagytudományu, s gondolkodásában, tetteiben és tudományosságában is teljesen nemzetes, magyaros embert közöttünk. Meggyőződésünk, hogy azokat az alapokat, amiken szerte az országban már megalakított szövetségi fiokok nyugosznak, tudniillik a hazafias érzelmei lángolását, ha valahol, úgy

A „NYIREGYHÁZA” TÁRCZÁJA.

A pusztában.

Megállók a csendes, a setét pusztába,
 Ugy elfog, elbűvöl a nagy némasága.
 Csillagok nincsenek. Megreszket a lelkem,
 — Nem ragyog csak egy sem, nem ragyog

Jaj! de árva lettem!

Ugy von a nagy pusztá mély csendje, setétje . . .
 Szinte beolvadok mély setétségébe;
 Tán belőle szakadt ez a fájó lelkem
 S azért, hogy ily kopár, setét az életem,
 S hogy ily árva lettem! —

Hová is forduljak, a mi vigasztalna,
 Köröttem mintha már minden ki vón halva . . .
 . . . A multba tekintek s fáj, hogy eltűnt . . .
 [álom . . .

Jövő boldogságom mind hiába várom . . .
 Nagy az árvaságom . . .

Széttekintek félve, egy sugárt keresve.
 Csak egy kicsi sugár de édesen esne . . .
 . . . S messze . . . messze . . . távol, de nem
 . . . [fenn az egen . . .
 — Talán egy pásztortűz — halványan, szerényen
 Kigyulad az égben . . .

Szegényke pásztortűz nedves, sötét égben!
 Hát hogyha te lennél ujuló reményem?
 — Téged elérnélek, nem úgy, mint azokat,
 Melyek ott magasan, vakitón ragyogtak . . .
 Hidegen ragyogtak,
 De hamar lehulltak! . . .

III. kafa.

Uti emlékek.

Irtó: Páfrány.

Különös vidékre jutottam. A lomha széles országot nagy kanyarodással a völgynek fordult. A pusztáng, thuja bokrok sötétjéből csak itt-ott nevetett elő az olajfák ezüstje. Az ég kék volt mint az első ideálom szeme. Kék volt és tiszta. Lenn a hol össze ölelközött a zöld a kékkel rózsaszínű cirrus foszlányok húzódtak tovább, mint a ludak, mikor haza típegnek a legelőről.

Leültem az árokpártra, a szederindák közé.

— Uraságod úgy látszik eltévedt? —
 Hangzik mögöttem. [Megrezzenve ugrottam fel.
 — Valóban nem tudom hol vagyok.
 — Ez itt az irodalom országa.

Kis szürke ember állt előttem, apró patkány szemével fürkészőleg vizsgált végig. Széles szájában, mely jósvívűsre és bőbeszédre vallott, szivarcsutkát tartott. Nem volt elegáns. A cipője sarka félre volt taposva; zsebei tömve voltak újságokkal és jegyzetekkel.

— Na tartson velem, úgy sincs semmi dolga. Az óda pályázat eldőltéig már úgy sem szándékozik ön munkához fogni.

— Hát ismer ön engem? Kérdeztem fülleg elvörösödve.

— Természetesen. Én mindenről tudok, mi-denkit ismerek, én a *Nap hírek* vagyok.

Elindultunk együtt. Pár lépés után nyöszörgést hallottam. Hatalmas korhadat tuskón fertelmes vén asszony ült mint a lovon. A haja tele volt bojtortojással meg papír rózsá-

val. Az arca ki volt mázolvva bécsi ronggyal. Zölddel díszített lilaszínű szoknyája fel volt tűzve lovagláshoz. Meztelen lábára köczmadzaggal sarkanytű volt kötve.

— Ah Armand a nyomorult szívem össze törte! Kiáltotta felénk a mikor meglátott.

— Ne hallgasson rá, a *vidéki novella*, nem érdemes rá figyelni, — szólt kiserőm és oda dobta szivarcsutkáját a vén banyának. Az felkapta és eltűntette fogatlan szábjában.

— Verő szívemet a hála sugara, ragyogják be, utolsó gondolatom téged öl majdan — rikácsolta utánunk.

Neszfogó selymes gyepen mentünk tovább. Lenn egy mélyedésben juhok legelésztek. A patakpartján rózsárczú ifjú ült, hosszú kampós botja mellette hevert a virágok közt. Tászkájából kenyeret vett elő és jóízűen falatozni kezdett. Egy kis bárány elvált az anyjától és hozzá szökölt. A flu ajkai közé fogott egy darabka kenyeret és úgy kínálta a báránynak, a kis jószág bátran majszolta a nyujtott eleddel.

— Az *idyll*, — suttogtam és zajtalanul haladtunk tovább.

Vaskos bükkfák között borostyánnal befutott omladék sötéttelt. Egy mohos ledűlt korinthusi oszlopon apácza állt, egy nagy fehér georgina szirmait tépdeste. A szirmok nem estek a földre, hanem csillogó efemeridákka változtak és kerengtek — kerengtek glóriát alkotva az apácza feje fölött.

— A *legenda*, — szólt a szürke úr.

A bükkfák egyikére, szörnyalak kapaszkodott fel. A bal szeme ki volt ütve. Óvé-

Nyiregyháza megfogják találni. Meggyőződésünk, hogy ennek a városnak a közönsége élénk bizonyítékát fogja szolgáltatni annak, hogy a hazaszereget örök szépségű érzelmeitől át van hatva, s lelkesedéssel fog csatlakozni a nyiregyházi fiók megalakításával ahhoz a célhoz, amely a magyar nemzeti szellemet ápolja, a társadalom egységét megvalósítani törekszik s az ország erejének, nagyságának és jólétének biztosítását a magyar nemzeti szellem uralmának általánosításában keresi minden biznnyal sikerrel.

Közügyek.

Közgyűlés a városnál.

Nyiregyháza város képviselőtestülete a múlt héten pénteken délután tartotta meg öktörök havi rendes közgyűlését, amely a többek között két dologról nevezetes. Az egyik az, hogy a tárgysorozatnak minden pontját letárgyalták, a másik pedig az előterjesztéseket a szokásos minden áron való ellentmondás nélkül simán s legtöbbször egyhangulag elfogadták.

Ugyszólván csak a két első tárgy volt kivétel. A Korona épületben levő Kovács-féle vaskereskedés alatti pinczeboltozat megerősítési költségeinek kiutalása körül akadékoskodtak egy kissé, de aztán végre is kiutalták, — a vályogvetésre megvenni ajánlott Rusznák-féle földet megvételeit pedig a vételár magassága miatt nem határozta el a közgyűlés.

Több kisebb jelentőségű tárgy után a *szegényügy* rendezésére vonatkozó javaslatra került a sor. A közgyűlés egyhangulag elfogadta a tanács javaslatát, hogy a koldusok elhelyezésére szegényház építtessék, s a bemutatott szabályrendelet tervezet kinyomatását és tanulmányozás céljából a képviselőtestület tagjai közötti zétosztását elrendelte.

ből török, pisztolyok csilámlottak elő. Kebléből hosszú kötelet vett ki és ráerősítette egy kinyúló ágra az egyik végét, a másikat pedig a nyakába hurkolta, azzal leugrott a fáról. Így hintázza magát a levegőben, mikor a fa törzséhez lendült mindég elrugta magát a sarkával. Nem tudtam nézni az averzabilis jelenetet.

— Mindég ilyeneket csinál a szerencsétlen *rémregény*, gyereünk.

Kis gömböc ember perdült elibénk. Nem volt magasabb úgy félméternél. Apró öklében göröcsös füttyköt forgatott. Ertelmes szájránccal arcával gúnyosan grmászolt ránk; aztán megszólalt:

»De szomorú két alak, halgatnak mint a halak, így csalják az ostobát, hogy bőlcsek nem ostobák».

Azzal füttykötet ugróruának használva, elillant a kököresin közt.

— *Epigramma* úgy látszik csipkedő kedvében van, kacagott fel társam.

Közleedtünk a hidhoz. Három megsem ácsolt fenyő sudár volt keresztül vetve a patakon, nyír vessző gúzszal össze kötözve. A hidról egy síró leányt pillantottam meg. Lenn ült a víz mellett hófehér ruhában, hosszú szőke haja szétfolyt körülötte; kezeibe rejtette az arcát. Két válla reszkedett a sírástól. Így sirathatta Heró Leanderét. Virágzó Iriszek ölelték körül.

— Az *elégia* felett kérdő pillantásomra társam. Kövezett útra értünk. Nem messzire egy város fehér házai villogtak felénk a s egyrés fák közül. Alig haladtunk száz lépést nagy por kerekedik előttünk, a por-

Ugyancsak egyhangulag elfogadták a kövezésre váró utcák kiköveztetésének programját is, — a mely program ugyan csak az esetben lesz végrehajtható, ha a kövezetvám díjtételek felemelését a miniszter engedélyezi.

Fabián Cornelia szini-akadémiai elővédnek e város részéről havonként 15 frt segélyt szavaztak meg.

A városi szervezkedési szabályrendeletre vonatkozó vármegyei határozatot a szabályrendelet átdolgozása végett kiadták a szervezkedési bizottságnak, — a tisztviselői nyugdíjra vonatkozó szabályrendeletet jóváhagyó vármegyei határozatot pedig tudomásul vévén, életbelépését 1899. január 1-re tűzték ki.

A gőzfürdőre vonatkozólag elfogadták a tanács azon javaslatát, hogy a jövő tavaszig a gőzfürdő házilág kezeltessek, addig pedig kitararítsák és rendbe hozzák.

A tárgysorozat többi tárgyainak elintézése után végül megalakították a jövő évre érvényes legtöbb adót fizető képviselőtestületi tagok névsorának összeállítására szükséges bizottságot.

Krafft-Ebing az egészségéről.

A bécsi orvosi egyetem hírneves professzorának, Krafft-Ebingnek intő szavatait olvassa most egész Európa. Nem mond semmi újságot a tanár ur. Mindazt, amit most európaszerte olyan nagy mohósággal olvasnak, már vagy tíz esztendővel ezelőtt elmondta „Egészséges és beteg idegek” című könyvében. S hogy most, e munka új — negyedik — kiadása révén ismét szárnyaikra kapták szavait a lapok, az annak a jele, hogy millióknak együttérzését keltette föl és milliók bajának diagnózisát állapította meg említett munkájában.

A pihenés életrendjéről szóló fejezetben a következőket mondja, a kiváló orvos tanár:

A gimnasztikát, mint a testi- és szellemi erők fölrítségét mindenkor kellőképen gyakorolták az emberek. Torna, játék és mindenféle sportok mellett a legújabb gimnaszti-

kai eszközről, a kerékpárról sem szabad ma már megfeledkezni. Amig versenygessé nem fajul a biciklizés, a modern élet sok káros hatását ellensúlyozza. Orvosi szempontból csak örülni lehet terjedésének.

Hogy a szellemi munkás hány órahosszat dolgozhatik egyhuzamban anélkül, hogy egészségének ártana, azt csak megközelítőleg s csak individualisan lehet megállapítani. Az embereknek csak kis része képes három óránál tovább egyfolytában dolgozni.

Emésztés közben nem szabad szellemi munkát végezni, mert egyik zavarja a másikat.

Az angol és francia szokás, hogy tudniillik a napi munka elvégzése után ebédelnek, egészségesebb minden más rendszernél.

Több munkával eltöltött nap után hosszabb pihenőt kell tartani. Erre már régen rájöttek az emberek. Ennek a szükségnek kielégítését parancsolja a hetedik nap megünneplését elrendelő isteni parancsolat s a modern társaságnak igen sok oka van ennek a parancsnak a teljesítésére.

A pihenésre szánt napokat valóban pihenéssel is kellene eltölteni, nem munkával, ivással, hazard és izgató játékokkal.

A vasárnapi pihenés maga még nem elég a szellemi munkásnak. Szüksége van rá, hogy esztendőnkint legalább egyszer hosszabb szabadságot kapjon teljes szellemi és testi pihenés végett.

Ezt a szabadságidőt nem szabad nagyon rövidre mérni a szellemi munkásnál. Egy hónap a legkevesebb, amennyire jogosan tarthat igényt az, aki különben az egész esztendő a nagyvárosban, négy fal között tölti. Hanem ezt a szabadságot okosan kell fölhasználni, ha azt akarjuk, hogy eredménye is legyen. A természet nyugodt megélvezésére kell szálni, nem a félvilágban való utazgatásra, éjszakai vasutazásokkal.

Ez ellen a szabály ellen igen sokan vételnek. Többször körutazással, nagyvárosok meglátogatásával, zajos mulatságokkal, színházak, muzeumok, képtárak látogatásával, tudományos és egyéb összejövetelekkel töltik el.

— Ne beszéljen mondat töredékekben. Előbb gondolja át, hogy mit akar mondani, aztán röjja össze a mondatot nyugodtan és csak akkor hozza nyilvánosságra.

— Ez már sok, mi jögon kritizál és tanítgat ön engem?

— Még heveskedik is. Csinos. Érzelmeit nem engedje urrá lenni maga fölött soha, mert könnyen neveltségessé válik. Jó uracskám önnek még nagyon, nagyon sokat kell tanulni. Pá!

— Ki volt ez a . . . a?

— A *kritika*. Szerencse, hogy ön foglalkoztatja, mert különben nekem gyűlt volna meg vele a bajom.

— Szörnyű alak. Hát a ki a karjába ragaszodik?

— Az nem ide való. Ő urasága mellett sem állandó. A kedvenc primadonnácska.

Alig teszünk pár lépést, meglepetve kiáltok fel.

— Kávéház! Kávéház a — literatúra-hoz — Nézzünk be. Kevesen vannak benn. Kisérőmmel letelepszünk egy asztalkához.

— Pinczer, egy feketét!

— Azonnal!

Pár percz mulva előfut a pikkoló egy rendkívül komikus arcú fickó és le tesz elibem egy fogkefét.

— Hát ez mi?

— Egy fogkefét méltóztatott parancsolni.

— Hova jár az esze, egy csésze feketét kértem.

— Pardon, azonnal hozom.

Mig oda jár, figyelmeztet a szürke úr, ki eddig egykedvűen ült széknél, hogy ne legyen dühös, bármit tesz is a fickó, mert ez a — *Concetti*, az erőltetett élcz.

Épen ilyen oktalanság, ha gyöngé izmu, edzetlen emberek hegymászásra adják magukat. Néhány hét alatt nem pótolhatják az izmok, amit egész esztendőn át elmulasztottak. Az ilyen erőtellet sporthatásig nem egy embert döntött már súlyos szív- és tüdőbajba.

A pihenésnek és a falun való tartózkodásnak roppant nagy fontossága van az egészségre, azonban még távolról sem tudják ezt megérteni, nemhogy méltányolják.

A Vass-féle telefonkapcsoló.

Említettük előző számunkban, hogy Vass József, Nyiregyháza város segédmérnöke — aki mellesleg mondva, már több rendbeli s a legkülönbözőbb találmány feltalálója nevével dicsekedhetnék, ha szerénységével a dicsekvés összeferne, — legújabbán a telefonhoz kötött ki egy olyan újítást, amely hivatva van idővel különösen a vidéki telefonok építésének, berendezésének és kapcsolásának eddigi rendszerét átalakítani.

Megigértük azt is, hogy ezt a nevezetes találmányát, amelyre immár a szabadalmat is megszerezte részletesen ismertetni fogjuk.

Ezzal kiséreljük meg ezt, már amennyire így leírás útján, rajzok és Készülékek nélkül lehetséges.

Legvilágosabb lesz a kép, ha a Vass-féle telefon kapcsolási rendszert az eddigi kapcsolási rendszerrel egybeahasonlítjuk.

Miként történik most a telefonállomások összekapcsolása?

Minden telefonhálózatnak van egy központja. Ebből a központból ágaznak szét a vezetékek az egyes telefonállomásokhoz.

Tegyük fel például, hogy Nyiregyháza a már felépített, de a központi váltók hiánya miatt még a forgalomnak át nem adott telefonhálózatnak van 50 előfizetője, vagy is ugyanannyi állomása: A központból, a postahivataltól minden egyes állomáshoz külön vezetékek ágaznak szét.

Ha most már a városházán levő állomásról például a laktanyába valaki beszélni

őhajt, először csöngettű jelt ad a központba, a posta hivatalba s ott kéri összekötni a városházától a postahivataltól futó vezetéket a postahivataltól a nagylaktanyába futó vezetékekkel.

A Vass-rendszere épen ezeket a külön a központba, illetve a központból az egyes állomásokhoz futó vezetékeket s így magát a központot is feleslegessé teszi, anélkül, hogy a beszélgetés a következő állomásokon kihallgatható volna.

Az ő rendszere szerint ugyanis a vezetékeken egymásután, sorban következnek az egyes állomások, épp úgy, mint például a villamvilágítás vezetékeiben az egyes lámpák.

Ötven előfizetőnél, illetve állomásnál tehát a telefonvezeték kiindulva az elsőnél megy sorba, hogy úgy mondjuk körül valamennyi állomásra.

A találmány finansziális jelentősége tehát már itt, a vezetékek sokkal, illetve sokszor kevesebb volta miatt is szembeszökő. Tegyük fel például, hogy a központból átlag minden állomás 500 méterre esik, akkor az állomások részére ötvenszer száz, vagyis 25000 méter vezetékre van szükség ma, míg a Vass-rendszere mellett — kerek számításal élve, vagyis az egyes állomásokat 500 méteres sugarú körben képzelve — a ludolphi-féle szám szerint 3140 méternyi vezeték elegendő. — A megtakarítás tehát majdnem 90%.

Ilyen olcsó és egyszerű telefon berendezés azonban már van is — például az árvizvédelmi társulatoknál, törvényhatósági hálózatokban stb. — ez tehát nem új találmány. Csakhogy az ilyen telefonon amit egy állomáson beszélnek, az a többi, valamennyi állomáson hallható.

A Vass találmányának lényege azonban éppen abban rejlik, hogy ő a kívánt állomáson kívül a többi állomást az összekötésből kizárja, illetve a kapcsolást, összekötést csak a beszélő által kívánt állomással létesíti.

És ezt igen elmes és még is igen egyszerű uton éri el.

Mindenki állomáson egy — a körfürészhez hasonló alakú, de természetesen sokkal

biologia, zoologia, geologia, paleontologia, anthropologia, ethnologia, ethymologia, mutogatta, ismertgette őket sorra, a mig elhaladtak.

Hangos lármával lett tele a levegő. Az utca végéről folytonos údrivalgás közt, hatalmas díszkocsi, kerekeken gördülő pazarul aranyozott trón közelített.

Százan huzták, tolták a diadal szekeret. Utjába virágot szórtak.

— Mi ez? Fordultam kisérorrhöz. — Ünnepp. Irodalom ország munkásai ünneplik a leghatalmasabb urat. A kit mindenki szolgál, a kinek még a mások szolgálai is annyira kedvében járnak, hogy saját uruknak sem tehetnek eleget.

Hozzánk ért a menet. Társam szintén lekapta kalapját és eljén kiáltásokban tört ki. Aztán savanyu arcczal fordult hozzám.

— Hiába, divat, hát divat.

A koci tetején az arany baldakin alatt, egyik lábát a másikon keresztül hajítva, vas-tag szivarját szítja egy jól táplált uracs. — Fásultan mosolygott az ünnepltetés zajának ujjal és ujjal kitöréseire.

— De hát ki ez az ur? — Ki? Hát nem ismeri? A tárcsa.

— Hihetetlen. — Irodalom országnak ő lenne az első alakja.

— Sajnos. — És kik tolják a diadal szekeret? — Az írók. A lyra, dráma és epika összes munkásai.

Megszédültem. Sűrű nehéz kód zuhant reám. A zaj eltűnt, sirbölt csendessége hallgatott köröskörül.

Almodtam volna? . . .

kisebb alakú — fogazott kereket alkalmaz. A fogazott kerék fogai számozva vannak. Minden szám egy-egy állomásnak felel meg.

A Vass találmánya szerint már most, hogy a kívánt állomással való kapcsolás létesüljön, a beszélni kívánó a saját állomásán levő fogas kereket egy e célra kidolgozott készülékkel az illető számra igazítja, miközben az összes állomások fogazott kerekei a villamos áram segítségével ugyanazt a fordulatot megtevéen ugyan azt az állást foglalják el. Ugye, míg a többi állomásokon a fogazott kerekek ebben a helyzetben a villamoságot nem vezető anyagból készült részükkel érintkeznek a vezetékekkel, addig a kívánt állomás fogazott kerekének épen abban az állásban érintkezik a villamos áramot vezető része és így ezzel, de csak is ezzel jó létre az összeköttetés.

Képzelnék például tizenkét egyforma nagyságú óralapot mintha ezek volnának tizenkét állomáson. Ugye az elsőn csak I, a másodikon csak a II és így tovább, a tizenketedik állomáson csak a XII óraszám helyén volna a lap jó áramvezető anyagból, például aczélel, a többi része pedig például porcellánból. Ha most már a hatodik állomást akarjuk a vezetékre kapcsolni, a lapot, illetve az áram segítségével mind a tizenkét állomáson mind a tizenkét lapot odafordítjuk, hogy a VI. szám kerül felül, amikor is a hatodik állomáson a fém a kapcsolást létrehozza, a többi állomáson azonban ugyanakkor porcellán fog érintkezni a vezetékekkel, tehát összeköttetés nem létesül.

Azt hisszük ebből a hasonlathól rajz nélkül is megérthető a Vass találmányának a lényege.

Ez a fogazott kerékrendszer azonban a találmányon csak az alap gondolata, csak a kiinduló pontja.

De különösen érdekes a Vass találmányában az, hogy miként használja fel magát a villamos erőt arra, hogy vele ezeket a fogazott kerekeket az összes állomásokon mozgassa és a kívánt állásba hozza!

A találmányt aztán, amely eddig ismertett részében tulajdonképpen már más célokra kiprobált és alkalmazásban levő módszerekkel éri el célját, egyenesen szenálissá minősíti az a további része, hogy egy 20 fogu fogazott kerék segítségével nem husz hanem száz, harmincz fogu fogazott kerék segítségével nem harmincz, hanem ezer állomás között lehet vele külön kapcsolásokat létrehozni.

Hogy ezt miként oldja meg annak leírásához már bele sem merünk fogni, mert ehhez már maga a készüléknek egy mintájára, vagy legalább is több rendbeli jól kidolgozott ábrára volna szükségünk.

Épen ezért megelőgszünk azzal ha fel-említjük, hogy például egy 20 fogu fogazott keréknek az első 10 fog egyenként 10—10 állomással, a második 10 fog pedig aztán ezek közül a kívánttal hozza létre az összeköttetést. Szóval a tizes-számrendszer nyer alkalmazást.

Ha tehát például a 67-ik állomással kíván összeköttetést létrehozni, akkor előbb a 6-dik „tizes” fogra állítja a kerekeket, aztán „átváltja” az „egyes” értékű fogak menetére, és ott a 7-ik „egyes” fogra fordítja a kerekeket. Így kapja meg a 67-ik számot, vagyis a 67-ik állomást.

Felhívás

Nyiregyháza városának hazafias közönségéhez!

Polgártársak! Édes hazánk felvirágzása s a magyar nemzet boldogsága érdekében szólunk hozzátok.

Kötelességeit úgy is mint ember, úgy is mint honpolgár, mindenki ismeri, kell, hogy ismerje és teljesítse is. Az állam személyünkben és vagyonunkban megvéd

jogainknak érvényt szerez és a közjóra irányuló egyesülésünkben hathatósan támogat. De a nemzetnek szembe is vagyoni nagyságát, a haza összes polgárainak boldogságát csakis a **nemzeti öntudat** fogja megszerezni s e nemzeti öntudatból származó **hazafias tetteink** fogják biztositani!

Polgártársak!

Egyesülnünk kell szívvel és lélekkel, **nemzetiségre, fajra, nyelvre és vallásra való tekintet nélkül**, annak a „bölcseinek és sárnak” fiui szeretetében, mely mindnyájunkat „ápol s eltakar;” egyesülnünk kell karral és fővel, **hivatásra, foglalkozásra, politikai fel-feljárásra való tekintet nélkül**, annak a földnek megtartásában, melyen kívül „nincsen számunkra hely,” melyen „élünk s halunk kell!”

Egyesülünk tehát, polgártársak, hazafias egyesületté mi is, lépjünk be abba a hatalmas „**Nemzeti Szövetségbe**, melynek megalapításán hazánk legjobbjai fáradoznak, s melynek sikerei örömmel töltik el barátainkat, megsegényítik, letiporják ellenségeinket.

Békében hatalmasabb alkotást, támadás esetén hatalmasabb védőpajzost, nemzeti öntudatunk emelésére hatalmasabb eszközöt, hazafias cselekedetek végrehajtására hatalmasabb erőforrást képzelni sem tudunk, mint a milyen a **Nemzeti Szövetség** lesz, ha minden magyar örömmel, büszkeséggel, áldozatkészséggel sorakozik annak diadalmas zászlója alá.

Egyetértésben van a mi érünk, munkás áldozatunkban a mi dicsőségünk!

Jöjjetek el, legyetek ott mindnyájan azon az **alalukó közgyűlésen**, mely a székes fővárosból s a már számos testvéregyesületől érkező vendégek jelenlétében **f. évi október hó 30-ik napján vasárnap délelőtt 11 órákor** vármegyénk székházának dísztermében a **nyiregyházi nemzeti szövetség** megalakulását fogja proklamálni.

Hazafias üdvözléssel:

Somogyi Gyula,

szervező bizottsági elnök.

Az alalukó közgyűlés tárgysorozata:

1. Elnöki megnyitói beszéd. Tartja: **Somogyi Gyula**, a szervező bizottság elnöke.
2. **Dr. Herczegh Mihály** az „Országos Nemzeti Szövetség” igazgató elnökének válasza.
3. Szabolcsvármegye közönsége nevében **Mikes János** alispán üdvözlő beszéde.
4. A „Nyiregyházi Nemzeti Szövetség” megalakulásának elhatározása; a tisztikarnak és igazgató választmányának megválasztása.
5. Zárszó. Tartja a megválasztott elnök.

Hirek.

— **A sötét napok után.** A genfi tragédia, amely a magyar nemzetlét elrabolta a legszeretettebb királynét, kimonthatatlan mélységű gyász leplevel vont be ennek a nemzetnek érzelm világát. Nagy volt a veszteség, nagy volt a gyász is, amely nyomon követte. Ez a nemzet megbizonyította sokszor, hogy oly mélyen, oly rendíthetetlenül tud szeretni, mint egyetlen nemzet sem, s tud úgy gyászolni, mint ahogy nem tudnak sehol e világon. Multak a sötét napok, egyik a másik után. Innár letelek az az időhatár, amelyet önmagunknak kiszabtunk a gyászunk külső jeleire. Hordtuk e jeleket, házonkon ott lengett a fekete zászló 30 napon keresztül. Leszedhetjük már a karjainkról a fátölt, bevonhatjuk a zászlót. Hanem az a gyász, amely szívünk mélyéből fakadt, nem szűnt a 30 nap leteltével. Az emlékezet, amely a nép lelkületéből regéket fog fakasztani, s daloknak ad életet, örökre megfogja tartani a dicső királynét, a magyar nép drága kincsét.

— **A Bessenyei kö téli programja.** A Bessenyei kör minden bizonytal meg fog felelni annak a czélnak, a melyet maga elé tűzött. Egyhangú, szaggatott társadalmi életünk feltalálja benne azt a tényezőt, amely

meddő, tehetetlen állapotából kivezeti s megnyitja egy eredményesebb, munkás jövő kapuját. Mankálódását még ez évben felveszi. Sok biztató jel mutat arra, hogy meg is fogja a munkálkodásával mindazt alosítani, amit akar. S tagjai, különösen az igazgatóválasztmány és a szakválasztmányok valószággal szeretetteljes gondoskodással és eber érdeklődéssel viseltetnek a kör ügyei iránt, épen azért tekintettel arra, hogy társadalmi és közéletünk legkiválóbbjai érdeklődéséről és tettekrészségéről van szó, kecséget a remény, hogy már a legközelebbi jövőben is kifejtji a kör a vármegye és Nyiregyháza város társadalmára üdvös hatását. A kör igazgatóválasztmánya tegnapi igen látogatott ülésében foglalkozott az irodalmi szakválasztmányok a kör ez évi programját tárgyzó javaslatával, s elhatározta, hogy december első szombatján egy nagyobb szabású országos híru művészi erök közreműködésével is nyilvános estélyt rendez, amelynek kivételével az elnököt, a szakválasztmányok elnökeit és főtitkárát bizta meg. Januártól kezdődőleg áprilisig minden hónap első szombatján este 6—8-ig házi estélyek fognak rendeztetni az irodalmi szakválasztmány által, amelyek *csak a kör tagjai s az általuk bevezetendő vendégek* vehetnek részt. A házi estélyek díjtalanul látogathatók. Az estélyek évi sorozatát a Bessenyei szobor leleplezési ünnepe alkalmából május havában rendezendő fenyves estély rekeszti be. A házi estélyek után közös vacsora lesz, amelyen szintén csak a kör tagjai jelenhetnek meg. Az igazgatóválasztmány felhívást intéz a kör tagjaihoz, hogy az estélyeken való közreműködésüket a főtitkárnál jelentsek be, s ezenfelül az irodalmi szakválasztmány fog gondoskodni arról, hogy azok, akiknek közreműködése kívánatos, felkérésenek, s általában az estélyek változatos és szórakoztató programjának megállapításáról.

— **Samassa érsek alapítványa.** Samassa József dr. erkei abból az alkalmából, hogy legközelebb elérí erseki méltóságának huszonötödik évét, uradalmi tisztviselői számára özeveg és árva nyugdíj-intézetet létesített és e célra uradalmi igazgatójának ötven ezer koronát rendelkezésére. Samassa érsek ugyan ebből az alkalmából még több más jótékonycélu alapítványt is tervez.

— **Zelenka püspök a német császár kíséretében.** Vilmos német császár felszólította Zelenka Pál tiszai ker. ág. ev. püspököt, hogy csatlakozzék kíséretéhez, a melylyel a német császár nagy keleti útját megteszi. A kitüntető felhívásnak a püspök úr öméltsága természetesen a legnagyobb készséggel eleget tett s a fíval és titkárával csatlakozván a német császár kíséretéhez, most már utban van Konstantinápoly felé. Tövélléte a püspöki teendőket Terai Gyula főesperes látja el.

— **A ref. mükedvelő daltársaság dalestélye.** Mint a hogy e lap mult havi első számaiban jelezve is volt a nyiregyházi ev. ref. mükedvelő daltársaság 3 éves fennállási emlékére részben a ref. templom orgona javára, részben pedig saját pénzterá gyarapítására egy táncmulatsággal egybekötött nagyobb szabású dalestélyt akart tartani szeptember hó 11-én. Az ugy erkölcsileg, mint anyagilag teljesen sikerültnek ígérző **dalestély** megtartását azonban megakadályozta volt ama szivet és lelket leverő s megbénító, rémségesen megrendítő hír, a szeretett királynő gyászos halála. Ki gondolt volna akkor mulatozásra, mikor egy nagy halott fekszik gyászos ravatalán? A kis egyesület is a hír vételével azonnal intézkedett s a közönséggel fialragason tudatta, hogy az országos gyász miatt nem lesz dalestély, elnapolhatik bizonytalan időre. Örömmel jelezhetjük, hogy a tervezett dalestély meg fog tartatni a jövő november hó 5-ik napján, szombaton. Bár a meg nem tartott dalestély kiadási költségei meg teljesen fedezetlenek, a kis egyesület, hogy a nagy közönséget az estély megtartása idejéről pontosan értesítse, új pöt meghívókat

bocsát ki, melyek e hét folyamán szét is küldetnek a szelrőzsa minden irányába. Az est műsora némileg változik, a menyenyiben az egyes számok megcserelődnek s a tilinkó helyett czimbalmon játék lesz. Ez azonban semmi tekintetben sem lesz hátrányára az est fényes programjának. Mert pl. ki ne hallgatna élvezettel az ifju czimbalmon virtouzt **Horváth Bertalan** urat, kinek gyors keze, művészi játékáról a közelmultban volt alkalmunk meggyőződni, s ki ez alkalmommal is egy izlésesen összeállított **magyar népdal** csoportot fog előadni. Olvasva különben a daltársaság ez estélyének műsorát, nem monduk nagyot akkor, midőn azt állítjuk, hogy e műsor oly ügyességgel van összeállítva, hogy bátran odaillesenek akármilyen nagyszabású hangverseny programjának. — 1. Riadó... Boieldieu Ferencztől. Eneklí a daltársaság. 2. Komoly szavalt. Előadja Bán Lajos úr. 3. Magyar népdalok. Czimbalmon előadja Horváth Bertalan úr. 4. Kurucz nótá. Férfikarra tette Káldy Gy. Eneklí a daltársaság. 5. Vig monolog. Előadja Janosch Rudolf úr. 6. Népdalok... Gaal Ferencztől. Eneklí a daltársaság. 7. Bariton solo, a „Sackingeni trombitás”-ból. Eneklí Nagy András úr. 8. Csendes éj. Férfi karra átírtá Hodossy B. Eneklí a daltársaság. — Tánca.

— **Gyászrovat.** Özv. Topser János mint férj, saját, valamint leánya, özv. Andrassy Samuélé született Topser Karolina és az összes rokonság nevében is, szomorodott szívet jelentí, a legjobb feleség, szerető anya és rokonnak **Topser János** szül. Soltsész Emiliának folyó 1898. évi október hó 14-én esteli 9 órákor, életének 72-ik, boldog házasságának 26-ik évében, hosszas szenvedés után történt gyászos elhunytát. A megboldogultnak földi maradványai folyó évi október hó 16-án d. u. 3 órákor fognak az ág. ev. h. vallás szertartása szerint az orosi utcai saját házból, a vasut melletti sírkertben örök nyugalomra helyeztetni. Nyiregyháza, 1898. október hó 15-én. Áldás és béke lengjen porai felett! — Özv. Dobránszky Jánosné szül. Kelcz Apollónia mint feleség, ugy a saját, valamint gyermekei: Gyula, neje és gyermeke, Gusztáv neje; és gyermekei, János, Mária és férje, hona továbbá az összes rokonság nevében is, szomorodott szívet jelentik, a legjobb férj, szerető apa, após, nagypapa és rokonnak **idősb Dobránszky János**nak folyó 1898. évi október hó 16-án, esteli 6 órákor, életének 66-ik, boldog házasságának 42-ik évében, hosszas szenvedés után történt gyászos elhunytát. A megboldogultnak földi maradványai f. évi október hó 18-án d. e. 10 órákor fognak a gör. kath. egyház szertartásán után, a kótaji sírkertben örök nyugalomra tetetni. Kótaj, 1898. október 17-én. Áldás és béke lengjen drága porai felett!

— **A Baross-szobor készen van.** A Baross-szoborbizottság arról értesítette a kereskedelmi minisztert, hogy a szobor teljesen készen van és így semmi sem áll útjában a november huszadikára tervezett leleplezési ünnepley tartásának. A feltejesztéssel kapcsolatban a bizottság arra kérte a minisztert, hogy a M. A. V. igazgatóságát a szobrot környező kert rendezésére utasítsa. A miniszter eleget tett ennek a kérelemnek és a kert rendezéséhez már hozzá is fogtak.

— **III. Béla király temetése.** A budavári Mátyás-templom Szentháromság kápolnájában egyj-nappal dolgoznak azon a kőkoporsón, amelybe III. Béla király és felesége földi maradványait helyezik. A kápolna közepén emelkedik a terméskőből faragott széles sarkophag, melynek lábánál három cimzer van: Magyarország egykori cimzere, az apostoli kettőskereszt, az Árpád-ház cimzere vörösféhe polyakkal és azokban az orszálokkal s a Chatillon franciaia hercegi-ház cimzere. A földélen domborműben van kifaragva III. Béla királynak és feleségének életnagyságu alakja. A koporsó fölé kőbaldachin borul és e fölött a falon domboro üvek vannak. A fő-

alak a Megváltóé és körülötte sorakoznak az apostolok. Ott van a négy evangélista szimbolikus jelképe is. Két oldalt fekete márványtábla van a falba illesztve. Az egyikben a király elhalálása van megörökítve és a másikon az Árpád-ház családfája és le van vezetve rajta I. *Ferencz József* királynak az *Árpád-házzal való rokonsága*. A királyi-párcsontjait rejtő mostani két rézkoporsót a temetőt megelőzőleg két napra a templomban közszemlére teszik. Ez alatt az idő alatt a cisztercia-rend tagjai tartanak a koporsók előtt vigiliákat. A gyásznap október 21-én, pénteken délelőtt tíz órakor kezdődik. A szertartást Vasvári Kólos bitoros hercegprímás végzi Hornig Károly báró vesprémi és Steiner Fülöp székesfehérvári püspökök segédletével. A gyászmise alatt a templomnak és zenekar Mozart nagy rekviemét és Mosonyi Mihály magyar liberáját adja elő. Míse után a papság a katófalk elé vonul és ott lesz a libera, melynek végeztével a cisztercita-atyák vállukon viszik a koporsókat a Szentháromság kápolnába és ott a kőkoporsóba helyezik, amelyet a hercegprímás beszentel.

— **Lelkész választás.** A tiszta-vidéki ág. h. ev. egyházmegebe kebeleztet *Parduz* községben f. hó 9-én volt a lelkész választás *Geduly Henrik* nyiregyházi lelkész, mint *Materny* főesperes helyettese és *Szirmay Ödön* egyházfelügyelő, dr. mint *Meskö László* egyházmegyei felügyelő helyettesének elnöklése alatt. Egyhangulag *Kozlay József* volt nyiregyházi segédlelkész, majd új-kenőci lelkész választott meg.

— **A Gőzfürdő újból bérbeadva.** Mint már lapunkban jeleztük, a gőzfürdő bérbeadására másodszor hirdettet zárt ajánlati versenytárgyalás eredménye, hogy arra egyedül Tolnai Sándor a Sóstó fürdő bérleje jelentkezett, ki a gőzfürdő bér élvezetért 1500, illetve 1800 forint hajlandó fizetni. Ezzel szemben a város képviselőtestülete elhatározta, hogy a gőzfürdőt most november 1-étől jövő év május 1-éig házilag fogja kezelni, s ez idő alatt rendbehozhatja és kitisztíltatja s csak aztán, tehát a jövő évben fogja az új pályázatot meghirdetni. Időközben azonban Tolnai Sándor, és rajta kívül az eddigi bérelő Gázso László, továbbá Sándor Mór a Julla közmalom-kezelője újabb ajánlatokat adtak be a város tanácsához, amelyben Tolnai 2000, Gázso 2100 ft évi bért ajánlanak meg, ugy azonban, hogy az épület és a berendezés jókarban tartása a város kötelessége legyen Sándor Mór ellenben 2050 frtot ajánl, de magára vállalja a jókarban tartás kötelezettségét is. A tanács a pénzügyi szakosztállyal együttesen tegnap, szerdán délután vette tárgyalás alá az ajánlatokat, s azok közül a Sándor Mórét fogadta el.

— **Gyógyszertár Bulyon.** A vármegye közönsége a m. heten tartott közgyűléséből felirat intézését határozta el a belügyminiszterhez, hogy a vármegye főorvosának és egészségügyi bizottságának véleménye alapján is, Bulyon gyógyszerárt felállítását engedélyezze. Az engedélyért már is három pályázó aspirál s minthogy az érdekelt községnek véleménye a pályázók közül kettőnek az ajánlásában megoszlott, a vármegye közönsége, a bulyi gyógyszerárt engedélyezését, személyekre való tekintet nélkül kéri.

— **A szabolcsmegei agarász-társulat** ez évben az országos gyász miatt bált nem fog tartani ellenben 1898. november hó 11-én este 10 órakor, Nyiregyháza tartja *kögyűlést* a „Korona” szállodában; 12-n és ezt követő napokon *Dij-agarászatát*, mely alkalommal az agarak beiratását a szokások sorsházás megejtéséig és szokások tétek fizetése mellett elfogadja. Díj 1000 korona, ebből I. 500 korona készpénz és 200 korona értékben emléktiszteletdíj; II. a tétek fele.

— **Anyakönyvezetői kinevezés.** A belügyminiszter az apagi anyakönyvi kerületben anyakönyvezetővé *Thoma István* apagi jegyzőt nevezte ki.

— **Eljegyzés.** *Adler Adolf* helybeli kir. ügyészegi tisztviselő, eljegyezte *Horn Margit* kisasszonyt.

— **Pályázat.** Szabolcsvármegye törvényhatóságánál legközelebb megüresedett két közigazgatási gyakornoki állásra pályázat van hirdetve. A kérvények folyó évi november hó 3-ig Báró Feilitzsch Berthold főispánhoz nyújtandók be.

— **Kinevezés.** Báró Feilitzsch Berthold főispán *Kállay Ödön* díjtalan közigazgatási gyakornokot díjjal gyakornokká nevezta ki.

— **Szolgabírák beosztása.** Báró Feilitzsch Berthold főispán *Mikecz István* szolgabírót a bogdányi járási, *Ujhelyi Tamás* szolgabírót pedig a kisdárdai járási főszolgabírói hivatalhoz osztotta be.

— **Leszakadt hid.** A vasúti uton az Érfolyón épülő új betonhid elkészültségéig egy ideiglenes fahidat állítottak fel. Ez az ideiglenes hid a nagy forgalom és a megeredt esőzések következtében annyira meglazult, hogy hétfőn reggel összeomlott. Az ideiglenes hid kiigazításáig a vasut fele irányuló kocsiforgalmat ismét a szent-mihályi utcára terelték, ahol azonban már dél tájban, különösen a Vasgyár-uton egyre-másra akadtak el a teherszekerek a feneketlen sárban. Kedden már ismét a vasúti uton járhattak a szekerek.

— **Járvány.** *Mándok* községben a gyermekek között a kanyaró betegség járványszerűleg fellépett. Egy napon 14 gyermek betegedett meg. — *Nyiregyházán* a folyó évben 106 vörheny, 28 hasi hagymáz és 54 roncsoló toroklobb betegülési eset fordult elő.

— **Mezőgazdasági ülés.** A vármegyei mezőgazdasági bizottság havi ülését folyó hó 26-án d. e. 10 órakor a vármegyeháza kistermében tartja meg.

— **Kitüntetett méhészek.** Eördegh Károly megyei ellenőrkönyvelő és Zsák Endre ág. ev. énekesvezér a főispán úr ömeltősága ajánlatára a nagyméltóságú m. kir. földmívelési miniszter úr által Sötét Kálmánnak „A méh és világa” című értékes művével lettek kitüntetve.

— **Lövés az ablakon keresztül.** Izsák László es.-kenézi birtokost még hónapok előtt saját kocsisa támadta meg. Éjjel ugyanis hatalmas husánggal felfegyverkezve Izsák háloszobájába lopódzott, s gazdáját fejbe ütötte. Az ütés nem volt oly súlyos, s mire Izsák segítségért kiáltott, a kocsis megugrott. Elfogták, s most a nyiregyházi fogházban hűsöl, ugylátszik, hogy többen szövetkeztek arra, hogy Izsák Lászlót meggyilkolják, mert f. hó 14-én este 7 órakor az ablakon keresztül lőttek Izsák Lászlóra. A fegyver soréttel volt megtöltve, s életveszélyesen sebesítette meg a birtokost. Hatvannegy sörétszem hatolt testébe, a melyek közül több szem a tüdőbe is megsértette. A merénylőt mindeddig nem fogták el, a mándoki c. endőrség erélyesen nyomoz.

— **A keverő masina.** Az igazi kártyást boszantja a keverés. Kárba vesztenek tartja azt az időt, amelyet a kártyakeverésre kell fordítania. A vesztes a keverést még azért is szidja, a miért rossz volt. Együtt hagyta a kártyákat s megint rosszakat juttatott neki. Kitaláltak ezért a keverésnek legkülönbözlőbb módjait. A vágó módszer, amelynél a keverő a kártyacsomót két felét egymásba szorítja, a hámozó módszert, amelynél az egyes kártyákat a csomóval gyorsan lehamoazzák és összekeverik, a toló rendszert, amelynél a legyező formára szétvált kártyákat egymásba tolják. Mindegyik csak annak jó, akinek jó kártyája jön. Mert a jó kártya jön, a rosszról ellenben azt tartják, hogy adják. Nem is lehet másképp: a kártya a szerencse dolga, már pedig a szerencse nem juttathat mást, csakis jó kártyát, a rosszat ellenben az osztó adja. Mindig jó kártya jön, mert a szerencse mindig azt küld, de keverés és osztás közben a jó kártya eltévedhet a sok kártya közt. — A szerencsétlen kártyások körében

tehát nagy örömet fog okozni az a hír, hogy föltalálták a kártyavető masinát. Azt, amely olyan alaposan összekeveri a harminczkét vagy negyvenkét lapot, hogy az előbbi parthie kártyái sohasem maradhatnak együtt. És azoknak is jól fog esni az a hír, akik az osztás lassúságát panaszojják. Az emberek két kártyacsomóval fognak játszani; míg az egyiket ütik, a másik a masinában keverődik. A berlini nagyobb kaszinóházakban már dolgoznak is a masinák, nálunk hizonyára villamos erőre fogják őket berendezni.

— **Megindult a heremag vásárlás.** Részint a külföldi, részint a belföldi kereskedők bejárájk most a vidékeket és többen felhasználják egyes termelői tájékozatlanságát, mi által ezen gazdák alacsonyabb árú kapnak magvaikért, mint a jelenlegi piaci helyzetnél jogosan igényt tarthatnak. Részünkről kötelességünknek tartjuk figyelmeztetni az egész gazdaközönséget, hogy ne pocsékolja el azelőző áron löheremag természetét, hanem forduljon bizalommal Mauthner Ödön hirneves budapesti magnagykereskedőhöz, küldjön oda mintát terméséből a mennyiség megnevezésével. Teljesen nyugodt lehet mindenki, hogy okvetlen megkapja a legmagasabb árt, mert általánosán smert tény, hogy Mauthnernek óriási forgalma révén a legnagyobb szükséglete van heremagvakból, és meg vagyunk győződve, hogy a lezsolidabb lebonyolítást is e cégnél találhatjuk meg a termelőket.

Budapestről.

Hétfő, október 17.

Ha az elmúlt héten két művészi esemény nem tette volna mozgalmassá a színházi életet, akkor a krónikásnak a politika hamiságain kívül alig volna valami följegyezni valója. Pedig tulajdonképen a politika terén nem történt semmi nevezetes. Hanem ez a semmi jókora adag hüfóval volt fűszerezve. Különben ezen a terén a semmihez és a hüfóhoz hozzá vagyunk szokva.

A ki valaha volt cirkuszbán és látott már szabályszerű birkozást, az ismeri azokat a kóstoltató fogásokat és csipkedéseket, melyek a birkozást megszokták előzni. Ilyen két birkozó fel a politika porondján a kormány és az ellenzék, a birkozás megkezdésé már hetek óta hirdetik, de a nézők idáig nem láttak mást, mint csipkedéseket. Az első komolyabb fogás a múlt héten volt látható.

Robinetti és Massonról mesélik azt az adomát, hogy mikor birkozás közben Masson előrelátta biztos leveretést, elkezdett dühösködni s mikor már alul volt, így kiáltott fel: „vegyétek le rólam ezt a gazembert, mert agyonütöm!”

Az ellenzék (Masson) átkarolta a kormány (Robinetti) derekát és mitután alaposan megszorongatta, a kis erőpróba után elesztette.

Most aztán ujra kezdték a farkasszemnézéssel és mint gondolni lehet, még sokáig fognak farkasszemet nézni, nem törődve azzal, hogy a publikum, a választó közönség nem ezért fizette a beléplí díjat.

Különben a világrért se politizálnánk. Hiszen a politika mintha kezdené idejét mulni, a mai világ a közgazdaságé és a művészeteké, minthogy a mai élet nem árul olesó dícsőséget.

A föntemlített két művészi esemény elsője pedig a „Himffy dalai”-nak előadása volt. Tulajdonképen nem oly sok ebben az eseményben a művészi, mint a sovinizmus. Bizony az egy kissé szomorú. Milyen naiv gyerekek vagyunk is mi, hogy örülünk minden alkotmánynak, a melyt nálunk faragják ki, s hogy foglaljuk aranykeretbe, mint a gyermekkor első munkáival szoktuk. Igaz, hogy édes az, a mi a miénk, még ha idegen minta után is készült. De arról se tehetünk, ha a természet nekünk magyaroknak nem adott olyan szemeket, melyek — mint a Shakspeareké és Schillereké — nemcsak

véletlenül történt dolgokat látnak a történelemben. Hanem valami egyebet is látnak . . . , tanítanak is rá bennünket, de hiába, mi nem bírjuk észrevenni.

Igaz is, minek az? Teringgett, hiszen elég, hogy jól tudunk szónokolni, politikálni, lovat megülni és kártyázni. Elég ez egy nemzetnek.

A szerző lemondott az első három napi tantieme-ről, a következő előadásokéről eddig-élé nem intézkedett. Pedig valószínűleg jó ideig színpadon fogja tartani magát a „Himfy dalai” s a Nemzeti színház igen dícséretes dolgot végez, midőn n velni igyekszik a mi gyermek-szini-irodalmunkat. De mégis elfog valami fájó érzés bennünket egy-egy ily premier után, hogy ez sem még az igazi, az a mire oly nehezen várunk: egy nyugat-európai színvonalon álló dráma.

Hogy művészi izlésünk és fogékonyságunk a színpad iránt annyira fejlődött az utóbbi években, nagyrészt a Vígyszínház működésének köszönhető. Mióta ez a kis jókedvű palota fölépült, azóta idegen művészeknek egész sorát láthattuk. A színészeknek egészen más fölfogását és játékmódját tanulmányozhattuk. S ha összehasonlítást tettünk honi nagyságunk művészetével, láthattuk, hogy a művészet éppen nem nemzetközi még. Mikor ezt a fokot eléri, akkor tökéletes lesz. Ennek az utjára a Vígyszínház egyengett. Neki köszönhető, hogy színpadjainkon napról-napra erősebben hódít az ugynevezett olasz verizmus. Larizza az Operában bizonyára nem merte volna a napokban oly megdöbbentő módon játszani az Eleázár szerepét a Zsidó nőben, ha erre buzdítást nem nyer azon elismeréstől, mely az idegen művészek játékát kísérté.

A Vígyszínház nemcsak jó színészeket ismert meg velünk, de igyekszik kikutatni a jó barátokat is. A második esemény éppen az „Örült, vagy szent” előadása volt. Tény, hogy ezt a drámát nem lehet a klasszikusok közé sorozni, de a becsületnek és jó módnak, az igazságnak és szeretetnek az a harca, melyet tárgyaz, az örök harcok közé tartozik. Nem kicsinylendő az sem, hogy ebben a reális világban, mennyire ki tudta nyerni a közönség tetszését ez a romantikával kevert idealizmus. Ha malicizusnak akar-nánk lenni, ezeknek a vaderőtől duzzadó spanyol-dramáknak sikerét talán abban kereshetnők, hogy találok az alakokban valami olyan magasabb duhajkodási hajlamot mely okvetlenül kell, hogy a mi betyárkodásunk elérendő példányképet képezze. Ha bennünket valami megdöbbent, a spanyol (ebben a drámákban) felőrülté teszi, ha mi arculótsra ítélünk valakit, a spanyol azt már szúrja-dófi.

Nos, de ha ilyen irányban haladt, mi nem is kívánatos, ajánlom úgy a Himfy dalainak, mint az Örült vagy szentnek a megtekintését.

Azt kérdezhetné valaki: hát a Hegyi Aranka bucsuzása nem volt esemény? Nem-e csak hasonlított manóver volt. Rendesen a kulisszák mögött szokott a hasonló eset lejátsszani, s így róla megemlékezni sem volna szabad, mert utjab rendelet szerint a színészek kivül senkinek sem szabad a folyosókon öltözökből tartózkodnia (ejnye, hát eddig szabad volt?), s így a kulissza titkokról tudomást venni törvénytértés.

A bucsuzás igen megható volt. Sirtak a színészek, a publikum, Hegyi Aranka, az öltöztetőnők, a függönyök és a gépezetek. S a mosó-intézetek másnap zsebkendőkkel voltak elárasztva. A közönségnek eszébe jutott: k Deák Ferenc szavai: oh csak azt a bucsuzást ne teremtette volna az Isten!

Tessék megnyugodni, ha az Isten nem, hát Porzsolt föltalálta volna.

De nemcsak a Népszínházban, hanem a Terézvárosban is búcsu volt tegnap. Ez anynyiból áll Pesten, hogy a Terézváros egyik utcájában sátrakat ütnek fel és árulják a mézeskalácsot, kerepelőket, sipokat. Aztán odacsődül a város minden suszterinasa s ezekkel a sipokkal és a torkával éktelen lár-

mát rögtönöz két napon keresztül. Óriási nép tolong különösen a Nagymező utcájában és olyan vidéki vásári hangulatot csinál.

Valamikor talán szép ünnep lehetett ez a búcsu, manapság nem egyéb a zsebmetszők sétahangversenyénél, a hangverseny pedig macskazene fortissimo.

Apróságok a hétről.

Nyireghyáza város képviselőtestülete a múlt pénteken délután közgyűlést tartott. A tárgysorozaton 17 tárgy szerepelt, a közgyűlés délután 3 órától este 7 óráig tartott, és az ülésről alig lehetne néhány idevaló apróságot összeszedni!

Hát nem meglepő ez?

Nemcsak meglepő, de örvendetes is.

Ugy látszik, mintha a városatyák azon része, amely — természetesen akaratlanul — olyan hálás anyagot szokott szolgáltatni a karcolatíróknak, megelégette volna ezt a dicsőséget.

Ha tényleg így van, — nekünk van és lesz a jövőben is ellene legkevesebb kifogásunk.

A napokban a következő esetet hallottuk elbeszélni:

Pár nap előtt egy kis debreczeni diák járt Nyireghyázán, aki még soha se volt itt. Megkérdezték tőle, hogy tetszik neki Nyireghyáza?

Azt felelte rá, hogy különösen két dolog tűnt fel és tetszett meg neki. Az egyik az, hogy mennyivel szebben és jobban vannak világítva Nyireghyázán az utcák és köztérek, mint Debreczenben, — a másik pedig a katolikus templom világító órája.

Olyan világító óra nincs Debreczenben. Pedig milyen kényelmes dolog az, ha valaki különösen a korai téli esteken is kivilágított toronyórán mindig megtudhatja: hány óra?

Eddig a debreczeni kis diák esete.

Hanem a toronyórát nem eddig van.

A debreczeni kis diák ugyanis rosszul hitte, mikor azt hitte, hogy elég egy pillantást vetni a kivilágított órára s az ember este is, sőt éjjel is tudhatja, hogy hány az óra?

Ahhoz még sok minden egyéb is szükséges volna.

A többek között mindenképp előtérbe kellene hozni azt, hogy a toronyóra az év, a hónap, a hét és a nap bizonyos szakaiban mennyire tér el a valódi időtől?

Mert hogy eltér, az bizonyos. De ebben az eltérésben nincsen semmi rendszer.

Megesik, hogy egy nap alatt is nagy különbséget mutatkoznak az eltérésben.

Aki például kedden reggel az óráját a toronyórához igazította, délből már meglepetéssel konstatálhatta, hogy megint egy negyedóra különbség van a kettő között.

Ha tehát valaki például egy szép reggel a vasuton tájékoztatja magát a pontos zónaidő felől, zsebróráját ahhoz igazítja s hazajöve összehasonlítja a toronyórával és azt találja, hogy a toronyóra kerekén tizenhárom perces siet vagy késik a zónaidőhöz képest, az nap este az utcán sétálva a toronyórától ki nem számíthatja, hogy mennyi is lehet a pontos zónaidő. Mert már akkor 15—20 perc tévedés megint lehet a számításában!

Mindezekből pedig az a tanulság, hogy a nyireghyázi toronyóra nem arra való, hogy arról bárki is megtudhassa: hány az óra, — hanem csak arra, hogy vexálja az egész város mélyen tisztelt publikumát.

Hanem aztán, ha azt keresné valaki, hogy ki, vagy mi ennek az oka, az ugyan nem kapná meg a kívánt feleletet, ha mindjárt értekes pályadíjat tűzne is ki rá.

Mi eddig legalább azt találtuk meg a leghelyesebb megfejtésnek, hogy a toronyóra

rendellen járásának az oka a város . . . tisztügye!

Tudniillik azért, mert elfelejtett az óra gondozásával megbízott órásmesterrel kötött szerződésbe egy olyan pontozatot is felvenni amelynek értelmében az óra gondozásért járó díjból havonként annyi tizedrész krajczár vonandó le, ahány percnyi különbség naponta a toronyóra és a zóna idő között mutatkozik fog; és amennyiben ez a bírság a gondozás díjából ki nem telik, minden további percnyi különbségetért . . . (Nem fejezzük be, amit iredi akartunk, mert eszünkbe jutott, hogy a erez és a mogyorófa már nincsenek divatban!)

Eszünkbe jutott azonban az is, hogy ha abban a szerződésben ilyen pontozat volna is: nem volna aki végrehajtását ellenőrizze.

A rendőrségre például alig lehetne bízni, mert annak nélkül is sok a dolga.

Annai mindenre kell vigyázniok a posztra kiállított szegény rendőröknek, hogy igazán nem lehet rajtuk csudálkozni, ha a többek között az elburjázott biciklistákat se tudják ellenőrizni és megrendszábolyozni.

Annai vannak már azok is, hogy még most is, október vége felé, a megcsodódott időben is, alig szikkad a sár, már ott számuldoznak fel s alá a legelénkebb utcákon és tereken olyan sebességgel, mintha önmagukkal akarnának versenyt futni.

De hát a szegény rendőrök meg se látják őket sok dolguk felől. — Meg aztán ha meglátják is, mit tehetnek ellenük? Utól nem érhetik őket, még talán lóháton se. Mikor meg szembejönnek reájuk, akkor meg éppen kénytelenek utat engedni nekik, mert még őket is elgázolnák!

Hire jár egyébiránt, hogy a helybeli kerekpár egylet tagjai épen a kerekpár sportjában való elburjánzása miatt azt tervezik, hogy maguk fogják kérelmezni a várostól a kerekpár-adó behozatalát.

Szívesen fizetnének, mint beszélük, évenként akár 5 forintot is például a városi tisztviselő nyugdíjalap javára, amelynek ellenében aztán természetesen egy a kormányra erősíthető és messzebből is felismerhető jelvényt kapnának.

Es ezzel a kerekpár-adóval kettős cél volna elérhető. Az egyik az, hogy bizonyos foku korlátot vetne annak a bizonyos „elburjánzás”-nak, — a másik pedig az, hogy nem vehetnék minduntalan szemükre, hogy „lovaik” után sem adót, sem közevetvámot nem fizetnek, még is használják az utakat.

Horváth János állítólag volt 48-iki honvéd, a jól ismert kéregető alak nagy dologra határozta el magát: szobrot akar állítani Nyireghyázán Kossuth Lajosnak!

A szobor felállítatásához természetesen pénz, még pedig sok pénz kell. Ő azonban reményli, hogy képes lenne a szükséges összeget összegyűjteni. Nosza meg is íratott egy kérvényt Hegedűs polgár- és bajtársával a vármegye alispánjához, amely ekképen hangzik:

Nagyságos Alispány Úr!

Alólírott 48—49 ik évi Honvéd értesülve azon örvendetes hírről, hogy Nyireghyázán felállítandó a nagy hazafinak Kossuth Lajos emlékének megörökítése iránt Muzogalom indult meg, ezen hazafias mozgalom mindennél lelkesedéssel fogatitk, és biztat a siker reményivel, ezen Szent és hazafias cél elérése céljából magam is csekély szolgálatomat felajánlom a Ngs Kormányzó Alispány urnak t. i. azt, hogy az országos gyűlést a Nyireghyázán felállítandó, szobor, avagy Kossuth Lajos Emlékre az országos gyűlést magamra váalom, Ez okból eszedezem, hogy részemre ezen gyűjtésre a Nagyméltóságú m. kir. Belügyminiszteriumtól az Engedélyt kieszközölni Méltóztaték olyformán, hogy az

engedély a megyeihez leérkezve Nagyságos Alispány ur utasítása folytán a Gyűjtést megkezdhessem, és a Gyűjtés eredményivel a Nagyságos Alispány urnak beszámolni magamat kötelezem.

Előttünk teljes tisztelettel
id. Hegedűs József Horváth János
Roth Sámuel gyűjtő engedély kérelmező.
 A szépen kiczirkalmazott kérvény sorsa egy pillanatra sem kétséges.

CSARNOK.

Óda.

Nagyméltóságú és Főtisztelendő Dr. Samassa József egri érsek, a Szent-István rend nagykeresztese, valóságos b. t. t. stb. stb. dicsőseges egri érsekiségének 25 éves jubileumára.

Megálljatok! Bús hervadás, enyészet!
 Erdő ne hullasd még le lombodat.
 Mező maradj még drága köntösödben,
 Szellő altasd el siri hangodat.
 Virág virulj, csermely csobogj örömmel.
 Ne keljetek ti vándor-utrá meg.
 Bús fülmélék, örömdalt zengedezve,
 Várjátok meg Atyánk nagy ünnepét!

Te szent halom, letűnt idők tanuja,
 Mi ének az, mely rólad szárnyra kél?
 Óreg harang mit hirdetsz csengve-bongva?
 Te kis patak, csörgésed mit beszél?
 Tudom, tudom már, mit jelent az ének,
 A róna, bécz, kiről zeng újra dalt;
 Óreg harang 's a kis patak beszél:
 Dobó népének napja felviradt.

Nagy ünnep! öt lusztrum fénylő határa!
 Itt vagy tehát! Mily édes vagy nekünk!
 Kőszöntünk téged, áldunk szívvel-ajkkal,
 Dicséretedre hangot nem lelünk.
 A szent bibornak ősi trónusáról
 A nagy dicsőség fénye hogy ragyog!
 Elnémul ajkunk, könny esillog szemünkben,
 Lelkünk a multba száll, ott andalog!

Látlak szent Buldusz mennyben pálmalombbal,
 Simon látak Várnánál vézení,
 Tiprott hitünknek megmentője Miklós,
 István, kit áldnak ifjak ezrei,
 Ki mind kiosztád kincsed garmadáját,
 Jertek, lássátok oh dicső, nagyok:
 Erény, dicsőség nem szállott a sírba,
 Józsefnek lelken mindez ott ragyog!

Mint óriás tölgy, mind felül haladva,
 Atyánk, úgy állsz e törpe kor felett!
 Nagy szellemed világító szövétnék,
 Szavad hatalma üdvünk vára lett.
 Szentek korából feljúlva benned
 A Jusztin-ajk, a Ciprián-bév. . . .
 Mi boldogok, hogy már negyed századja
 Nagy büszkeségünk a Samassa-név!

Miként a kőszál zúgó tenger-árban,
 Oly rendületlen gyémánt jellemed;
 Megtörni tud, hajolni nem hajol meg,
 Hiú remény, vágy meg nem veszteget.
 Mint Pál apostol, bátran szent szigorral
 Villogtatod az ész, hit pallosát,
 Magyar Siont a vészben, a viharban
 Lánglelkednek buzgalma hatja át.

Oltár szíved. Nagy minden áldozatja,
 Minden verése, dobbanása szent.
 Ugy forr, buzog, mint kristály tiszta forrás,
 Nekünk mennyország, s mindig az leend.
 Magyar hazádnak lángoló szellemét
 A felvilág rajongva tiszteli.
 Jovoltodnak félszázados tanui
 Szegények, árva hálakönyvei.

Volt már szíved fájdalomak golgothája,
 Vértet, viharzott, majd hogy megszakadt!
 Volt már úgy is, hogy elmegy messze, messze . . .
 S árva leszünk siratva jobboldat.
 De hó imánkat meghallgatta Isten.
 Az ég derülten mosolygott le ránk;
 Egernek napja így nem áldozott le,
 Miénk maradtál édes jó atyánk!

Óh Róma nézz, tekints hű nagy fiadra!
 Péternek nincs hibéb apostola.
 Ott virraszt, ott áll szüntelen kerubként,
 Ha bős vihar sajkádra vészt hozza,
 Isten csodája — szent Leó — ne kérdezd,
 Mi fáj szívének, irt mi ad neki!
 Te érted száll fel most is hó imája,
 Te érted hullnak fájó könnyei.

Atyánk! Csak hulljon fájó könnyed árja,
 Szálljon fohászod a mennybolton át!
 Leó feléd karját, keblét kitarja,
 A jó Isten áldása száll read.
 Óh nézd, hogy jönnek hátalködni néked,
 A felségtett inség és nyomor.
 Imánkra, gloriát von szent homlokodra
 Az áhitat, a melyely áldozod.

Ki szent hitéért véret is kiontáná,
 Ki e hazáért élni, halni kész,
 Jó Isten, áldd meg nagy Főpásztorunkat,
 Szent életét oh vedje égi kéz!
 Ősz fűrtét vészől, vihartól óvjad,
 Ha küzd, ne hagyj el, segítsd meg őt,
 Héreb bokorként lánogoló szívének
 A régi harcchoz adj még új erőt!

Lángoljon lelke lángja vesztá-tűzként,
 Ne bántsa bú arany szívét soha,
 Virulni lássa szép magyar hazáját.
 Legyen soká egyházunk oszlopa.
 Szeressen minket, áldjon két kezével,
 Mint szent talizmánt, áldjuk majd porát;
 Mert nagy nevével tette mindörökre
 Örökszéppé Egernek nimbuszát!

Megálljatok! Bús hervadás, enyészet,
 Erdő ne hullasd még le lombodat.
 Mező maradj még drága köntösödben,
 Szellő altasd el siri hangodat.
 Virág virulj, csermely csobogj örömmel,
 Ne keljetek ti vándor útra meg,
 Bús fülmélék örömdalt zengedezve,
 Várjátok meg atyánk nagy ünnepét.

Megálljatok! Idők gyors szárnyalási,
 Megálljatok esodálni e napot!
 Vigyétek el jövődök századoknak,
 Mit ünnepünk esodálul fennhagyott.
 Kíló jegyezd fel márványod falára,
 Legyen e napnak örök élete;
 Hadd lássák majd a szentek unokát:
 Hogy ünnepelt Eger nagy érseke!

Dömötör György.

Különfélek.

Csak papiros. A hitetlenek, akik kételkednek az újságok híreiben, azt szokták mondani, hogy az újság csak papiros. S a nagyképek, akik azt hiszik, hogy fölötté állanak mindennek, szintén csak papirosnak mondják a kritizáló hírlapot. Odalent a nép körében pedig azt szokta felelni a tréfálkozó jókedvű errő a kérdésre, hogy mi az újság?, hogy: papiros. Hát bizony csak papiros az újság, de bötü van rajta. Az a bötü, amelyről azt tartják, hogy éltet és öl. Papiros az újság, de legalább sok papiros. A régi világban el se tudtak képzelni annyi papirost, amennyire most az egyik-másik újságnak szüksége van. Például a newyorki World-nak, amely egy helsingfors papirgyárral úgy szerződött, hogy minden nap ezer métermáza papirt vesz meg tőle. Ennyi papirra van szüksége minden nap, hogy kellő számban megjelenhessen. Európában azért rendelte meg a papirost, mert az amerikai gyárak arra szövetkeztek, hogy a papiros árát drágtítsák.

Kedélyes fogházak. Hunan chinai város fogházát kibővítették. Csang-Csi-Tung elrendelte, hogy a fogházat lássák el kerttel, amelyben a rabok sétálhassanak. — Csang-Hsiában a könnyebb fajta vétségeért elítélteket hazabocsátották, hogy hely jusson a súlyosabb büntényekért elítéltek számára. Egy szabadon bocsátott feygenye könyezve kérte, hogy ne küldjék el.

Plaozl árak.

— Október 19. —

Buza	9.—	9.20.
Rozs	7.20	7.25.
Árpa	5.50	5.60.
Zab	5.—	5.10.
Tengeri csős	3.—	3.20.
Fehér paszuly	6.40	6.50.
Tésztás paszuly	7.10	7.20.
Szesz literenként		55 1/2.

2247. tk. 1898.

Hirdetmény kivonat.

A nyirbátóri kir. járásbírószág mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy Epstein Sándor budapesti czég végrehajtatónak Weisz Dávid nyirbátóri lakos végrehajtást szenvedett ellen 441 frt 34 kr. tőke, ennek 1896. évi április hó 18-ik napjától folyó 5% kamatai, 51 frt 5 kr. eddigi, úgy 18 frt 35 krban ezennel megállapított jelenlegi s a még felmerülő költségek behajtása iránt folyó végrehajtási ügyben ezen kir. járásbírószág területén fekvő s a nyirbátóri 1383. sz. tjkvben A + 1. sorsz. 226. hrsz. alatt Szép Mária, István, János kiskoruaik és Weisz Dávid és neje Grünstein Betti tulajdonául bevezetett ingatlanból a Weisz Dávidot illető 2/3 rész 464. sz., továbbá a nyirbátóri 1012. sz. tjkvben A I. 1.—7. sorsz. 1055/a, 1062/b, 1969/a, 2262/b, 2588/b, 2925/a, 3113/a hrsz. alatt Weisz Dávid és neje Grünstein Betti tulajdonául bevezetett ingatlanságból nevezett Weisz Dávidot illető 1/2 rész 106 frt becsértékben az 1898. évi december hó 16-án d. e. 10 órakor Nyir-Bátor község házánál megtartandó nyilrános arverésen becsáron alól is el fognak adatni.

Kikiáltási ár a fentebb kitett becsár.
 Bánompézn a becsár 10%-a.
 Kelt Nyir-Bátorban, a kir. járásbírószág, mint tkvi hatóságnál 1898. október 10.

Farkas Bertalan,
 kir. járásbíró.

(78—1—1)

1208. tk. sz.
 1898.

Árverési hirdetmény kivonat.

A nagyállói kir. járásbírószág, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Kohn Mór bökönyi lakos végrehajtatónak Piskolczi János bökönyi lakos végrohajtást szenvedett elleni 350 frt, s járuléka iránti végrehajtási ügyében ezen kir. járásbírószág területén fekvő bökönyi 216-ik tjkvi A. I. 1—9. sor. 231. 627. 874. 1649. 2050. 2052. 2134. 2287. 2743. helyrajzi szám alatt foglalt ingatlanra, az árverést 1272 frt kikiáltási árban elrendelte, s hogy ezen ingatlanok az 1898. évi november hó 10-ik napjának d. e. 9. órajakor Bököny község házánál megtartandó árverésen a kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át, vagyis 127 frt 20 kr készpénzben, vagy óvadékképes érték-papirokban a kiküldött kezehez letenni, avagy a bíróságnál már eleve letett bánatpénzről kikiáltott elősmervényt átadni.

Kelt Nagy-Kállóban, a kir. járásbírószág, mint telekkönyvi hatóságnál, 1898. évi április hó 17-ik napján.

(74—1—1)

Szabó, kir. járásbíró.

